

РЕШЕНИЕ

№ 24213

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3412** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. чл.9а, ал.2, т.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Н. Х. - гражданка на Б., [дата на раждане], с паспорт № Р., издаден на 02.10.2025г., живуща в Д. срещу Отказ за издаване на виза тип“ С“ на КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- Генерален консул в Генерално консулство на РБ в Д., О. от 11.02.2026 година, с който на жалбоподателката е отказано издаване на виза тип С.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да и бъде издадена виза. Твърди, че административният орган не е обсъдил и е пренебрегнал представените документи, което според константната съдебна практика представлява съществено нарушение на чл. 35 от АПК. Според оспорващият в отказа не се съдържат каквито и да е мотиви, защо предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Така на практика административният акт е лишен от мотиви, което представлява самостоятелно основание за отмяната му. Сочи се, че е нарушена разпоредбата на чл. 32, § 1 и чл. 36, § 6 от Визовия Кодекс на ЕС, съгласно който Консулската служба следва да извърши индивидуална оценка на личната, икономическата и социалната обвързаност на кандидата. Не са изтъкнати конкретни обстоятелства, които да пораядат съмнение относно намерението му да напусне страната. Иска се отмяна на Отказа и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. Н., който поддържа

жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по жалбата, не се явява и не изпраща представител.

СПП, уведомена не изпраща представител.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

На 27.01.2026г. жалбоподателката Н. Х. подава заявление за краткосрочна виза тип „С“ под № 26000246 пред Генералното консулство на Република България в Д., О..

Към заявлението са приложени изискуемите документи съгласно Регламент (ЕО) № 810/2009г- на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г година за създаване на Визов кодекс на Общността и Наредбата за условията и реда за издаване на визи, а именно: валиден международен паспорт, доказателства за целта на пътуването (покана), доказателства за финансови средства, доказателства за стабилни социални и икономически връзки със страната на произход (трудова заетост), двупосочен самолетен билет, здравна застраховка, хотелска резервация, писмо от работодател и писмо за спонсорство.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че са налице необоснована цел и условия на престоя, както и че информацията относно целта и условията на планирания престой е ненадеждна. По тези съображения е издаден оспорения отказ на 11.02.2026г.

В хода на делото е приета и приложена цялата административна преписка.

Като доказателства са приети и Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи (лист 111 и сл.), на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № АВ-02-2-1/05.01.2026г. на посланика на Генералния консул на Република България в Д., О., с която К. А., завеждащ консулската служба е упълномощен съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

По делото е прието писмо рег. № 536400-41492 от 14.04.2026 г., видно от което Министерството на вътрешните работи не дава становища по исканията за издаване на визи за краткосрочно пребиваване, които са от компетентността на Министерство на външните работи.

Видно от приетото писмо рег. № М-2923 от 09.04.2026г. на Зам. Председателя на ДАНС, се заявява, че по подаденото от апликанта заявление за издаване на виза, ДАНС не изразява ла становище.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от завеждащ консулската служба при посолството на Република България в Д., О., който е

оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза не са посочени правните основания, но са изложени кратки мотиви – целта и условията на планирания престой не са обосновани, информацията относно целта и условията на планирания престой е ненадеждна, не са спазени условията по предходни визи, както и че са налице основателни съмнения, че РБ е основното местоназначение за престоя на жалбоподателката.

В разглеждания казус е безспорно, че Н. Х. е подала искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване по покана декларация е рег. № 75 /08.01.2026г. на Звено Миграция - СДВР и нотариална заверка на подписите с рег. № 127 / 08.01.2026г г. на нотариус с рег. № 340 от Регистъра на нотариалната камара, от А. М. Х. /гражданин на Република България/ - изпълнителен директор на „Старком холдинг“ АД , с която е поканил Н. Х. / К. N./, родена на г., гражданка на Република Б., в качеството ѝ на представител на FF ASSET MENAGMENT AD на частно посещение в Република България за периода 15.01.2026г. – 15.04.2026г. или за период от 90 дни.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /Обн. ДВ. бр.55 от 19 юли 2011г., изм. ДВ. бр.60 от 22 юли 2014г., изм. ДВ. бр.57 от 28 юли 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.5 от 15 януари 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.27 от 2 април 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.62 от 27 юли 2021г., изм. ДВ. бр.36 от 13 май 2022г./.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, вид “С”, видно от заявлението и отбелязаното в постановения отказ.

Следователно формално са налице съответните законови основания за издаване на искания административен акт.

Постановеният отказ обаче не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от

АПК и най-вече на изискването за мотивираност на административните актове, като в него не се съдържат правни разпоредби, а само фактически – целта и условията на планирания престой не са обосновани, предоставената информация относно обосновката и целта на условията и планирания престой не е надеждна, и има основателни съмнения за намерението да напусне територията на държавите – членки преди изтичането на визата, изобщо не може да доведе до яснота относно волята на административния орган, като липсата на мотиви и на посочени правни разпоредби пречат както правото на защита на адресата на акта и представлява пречка да бъде осъществен съдебен контрол за наличие на предвидените материални условия за отказ - проверката за законосъобразност по чл.-146, т. 4 АПК. Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ. Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издаването. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

Обжалваният в настоящето производство отказ на виза е обективизиран в Приложение VI - Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, образец към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Подаденото заявление за виза също е стандартен формуляр, представляващ Приложение I към същия образец - хармонизиран образец на заявление за издаване на Ш. виза.

Видно от формуляра за отказ процесната виза - тип "С", по смисъла на чл. 9а, ал.1, т.3 ЗЧРБ, е отказана на основанията по т.2 и т.10 от формуляра по образец (посочи се по – горе Приложение

VI към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009г. - Визов кодекс на общността), със следното съдържание: т.2 - целта и условията на планирания престой не са обосновани и т.10 - предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна.

Като фактически основания за отказа в „допълнителни забележки“ е посочено, както следва: „Целта и условията на планирания престой не са обосновани. Предоставената информация относно обстановката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. Не са спазени условията по предходни визи. Основателни съмнения, че Република България не е основното местоназначение на посещенията.“

В процесния отказ са изброени само фактически основания без конкретна правна норма от съответен закон, няма конкретна хипотеза, която органът е възприел за издаване на отказа. Вярно е, че Отказът е изготвен в законоустановената форма съгласно Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, във връзка с чл. 59 от АПК, но това само по себе си не води до извод, че е достатъчно да е изготвен стандартен формуляр за отказа за издаване на виза, без същият да е мотивиран. Изискването за мотивираност на отказа е изрично визирано в нормата на чл.10а, ал.2 от ЗЧРБ сочеща, че при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. В настоящата хипотеза не е налице изключението, визирано в нормата на чл.10а,ал.3 от ЗРБ, според която мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация В чл.34 от Наредбата е визирано, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая, настоящата инстанция намира, че при издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. Изискванията за това са посочени в чл.14, ал.5 ЗЧРБ: визата за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена за многократно влизане и със срок на валидност до 5 години, когато чужденецът:

1. притежава валиден пътен документ, който му дава право да влезе на територията на Република България, издаден е в рамките на последните 10 години и е със срок на валидност най-малко три месеца след планираната дата на отпътуване от територията на Република България, освен при извънредни обстоятелства или хуманитарни причини;

2. е обосновал целта и условията на планирания престой и това, че разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой на територията на Република България, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства.

В идентичен смисъл са изискванията на вторичното съюзно законодателство. Съгласно чл. 21, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като поспециално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации (чл. 21, пар. 7 от Визовия кодекс).

Според съда, в оспорения акт липсва да са посочени данни, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Процесният акт си служи с оценъчни категории, които са неконкретизирани, поради което не могат и да бъдат проверени констатациите, че предоставената информация за планирания престой е „ненадеждна“ и защо е прието, че „целта на планирания престой е необоснована“, както и че „има основателни съмнения“ за „миграционен риск“. В случая липсва каквото и да е обсъждане на събраните данни след проведена проверка по заявените от апликанта обстоятелства, относно тяхната достоверност. Основателни са твърденията в жалбата, че не са обсъдени и писмените доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Пред съда не са представени доказателства и не са ангажирани твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, които апликантът е представил в подкрепа на твърдението си, че целта на пътуването му до Република България е по покана за бизнес срещи. В тази връзка следва да се отбележи, че към заявлението за издаване на краткосрочна виза са приложени документи, доказващи целта и условията на планирания престой – нотариално заверена покана- декларация от управителя на „Старком холдинг“ АД, доказателства за финансови средства, доказателства за стабилни социални и икономически връзки със страната на произход (трудова заетост), здравна

застраховка, хотелска резервация, писмо от работодател и писмо за спонсорство

Тези документи не са анализирани при издаването на спорния отказ. Представени са и самолетни билети за посочените по-горе начална и крайна дати на престоя на жалбоподателката, т.е. за движение в двете посоки, което оборва доводите на органа за миграционен риск. Така също, съгласно писмото на ДАНС от 09.04.2026г., в случая няма предоставено становище по заявлението на жалбоподателя.

При така събраните доказателства следва да се обърне внимание, че съставянето на отказа на бланка – формуляр по образец не е основание за нарушение на формата на акта, още повече, че самата бланка предоставя възможност за излагане на „Допълнителни забележки“, в които, в случая единствено са преповторени основанията по т. 2 и т. 10 от формуляра. Така не е ясно коя точно информация не е надеждна, респ. кои точно документи не са надеждни съобразно изискването на чл. 21, пар. 7 от Визовия кодекс, както и защо е преценено, че целта и условията на планирания престой не са обосновани. Липсват доказателства и мотиви за нарушаване на условията по предходни визи и за наличието на миграционен риск, твърдяни в акта.

Предвид изложеното, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по - горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна (т. 10) и защо има основателни съмнения, че целта и условията на планирания престой не са обосновани (т. 2). Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Така също непредставянето от ответника на писмени доказателства, подкрепящи заключенията му не дават възможност на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, от гледна точка упражняване на оперативна самостоятелност.

Горното води до извод, че процесният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Дължима е отмяна на акта на основание чл. 172, ал. 2 АПК и връщане на преписката на административния орган съгласно чл. 173, ал. 2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение. Административният орган следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занаяпред.

Воден от горното, Административен съд София - град, I отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Х.- гражданка на Б., [дата на раждане] , с паспорт № Р., издаден на 02.10.2025г., живуща в Д., Отказ за издаване на виза тип“ С“ на КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- Генерален консул в Генерално консулство на РБ в Д., О. от 11.02.2026 година, с който на жалбоподателката е отказано издаване на виза тип С.

ВРЪЩА преписката на ръководителя на Генерално консулство на РБ в Д., О., чрез дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи за ново разглеждане на направеното от искане за издаване на виза, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: